

[Pürschel.]

den følgende Spalte i Betænkningen. Den har ligesom alle de andre Bemærkninger, der staaar paa denne Maade, sin Historie. Man var fra enkelte Udvalgsmedlemmers Side stærkt optaget af Tanken om, at borgerlige Rettigheder burde kunne frakendes de ondartede Skattesnydere. Der opnaaedes imidlertid Enighed om ikke at forsøge ved en Ændring i Straffeloven at naa dette Maal. Den nugældende Undersøgelse og Afgørelsesform af disse Sager egner sig jo afgjort ikke til at danne Grundlaget for en Frakendelse af borgerlige Rettigheder. En saadan Frakendelse maatte forudsætte en egentlig Dom, forud for hvilken den skyldiges subjektive Forhold ogsaa med Henblik paa netop dette blev nøje undersøgt, og man endes saa om den i Betænkningen i Noten indeholdte Opfordring til Regeringen. Denne Note har allerede været kritiseret i Dagspressen. Jeg vil derfor gerne sige, at man kan jo se med større eller mindre Sympati paa de direkte Skatter, og man kan have mere eller mindre aabent Blik for, at Skatter — det gælder baade direkte og indirekte —, naar de gaar ud over en vis Højde, en vis rimelig Højde kunde man maaske sige, afgjort danner et kraftigt Motiv for at søge at unddrage sig Byrden, og det er lige saa afgjort, at den offentlige Mening har lidt ondt ved at tilegne sig den strenge Bedømmelse af disse Forhold, som ligger i Ordene „vanærende Handling“. Men hvordan man nu end ser paa Sagen, kan man ikke se bort fra, at den Borger, der søger at unddrage sig en i Loven fastslaet Pligt, som rammer alle andre, og som gør det ikke ved at strække Loven eller fortolke den, se med Blidhed paa sine egne Forhold, men som klart og bevidst opgiver urigtigt og derved vælter en Del af sin lovmæssige Byrde over paa andre, han har ikke Krav paa Sympati fra nogen Side, og han bør rammes og rammes haardt. Det er ud fra den Betragtning, man fra alle Side i Udvalget er enedes om den Henstilling, som findes her.

Ændringsforslag Nr. 76 til § 85 stillet af et Flertal, Socialdemokrater, Radikale og mig, er et af dem, til hvilket Fru Hauschultz ikke naaede at faa taget Stilling. Det gaar i Korthed ud paa at udelukke den Bedrager, som betaler tilbage, fra at opnaa Straffrihed. Det er jo det gamle Spørgsmaal om den nugældende Straffelovs § 254, der ligger bagved her, denne Paragraf, hvorefter Tiltale bortfaldt i visse Tilfælde, navnlig hvor det var betroede Penge, naar det besvagne Beløb betaltes tilbage, inden

Dom gik i første Instans. Denne Bestemmelse har utvivlsomt ført til Straffrihed for visse betydelige Bedrager, som burde være straffet, og der er deraf groet en ret almindelig Uvillie mod Paragraffen. Jeg tror, at den paa den anden Side har hjulpet en Mængde smaa Kasseberøvere, hvis Forseelse kan være begaaet under overordentlig undskyldelige Omstændigheder. Endvidere har Regelen den Betydning, som ogsaa er knyttet til Lovforslaget, men udelukkes ved Ændringsforslaget, at det ofte gennem Muligheden for Straffrihed for Gerningsmanden lykkedes at formaa Familie og Venner til at betale det paagældende Beløb tilbage, og dette — det har man jo adskillige Eksempler paa — kunde være fuldkommen afgørende for den besvagnes hele Eksistens. Jeg tror, at det er dette Hensyn, der har været afgørende for, at Venstre ikke har kunnet gaa med til Ændringerne. Naar jeg har kunnet gøre det, er det sket af Hensyn til § 285, der findes i Kapitlet om Berigelsesforbrydelser, hvorefter særlig ringe Strafverdighed og Formuetabets ringe Betydning og andre Grunde kan bevirke, at Straffen nedsættes og under i øvrigt formildende Omstændigheder helt kan bortfalde. Herved bevares der den Mulighed, som nu haves efter § 254 for at kunne klare Sagen, om jeg saa maa sige, for de Tilfælde, der fortjener at klares, men man naar ganske vist ikke her hel den samme Mulighed, som haves efter Lovforslaget i dets nuværende Skikkelse, for at kunne skaffe Erstatningen i rette Tid frem til den besvagne.

Om Ændringsforslagene Nr. 77 og 78 var der i Foraaret naaet Enighed i hele Udvalget. Nu har Venstre imidlertid ikke ønsket at være med. Lovforslagets § 86 udelukker fra de Hensyn, der ved de saakaldte Affektforbrydelser kan begrunde Strafnedsættelse eller Bortfald af Straffen, den selvforskyldte Beruselse. Flertallet i Udvalget har ment, at dette var for strengt og har derfor foreslaet denne Sætning strøget, saaledes at altsaa den selvforskyldte Beruselse gaar med ind blandt de Momenter, der ved Affektforbrydelser kan bevirke Strafnedsættelse, eventuelt Strafbortfald, men paa den anden Side har vi saa ogsaa ændret Paragraffen saaledes, at Straffens Nedsættelse eller Bortfald ikke bliver obligatorisk, men kun fakultativ, saaledes at den selvforskyldte Beruselse aldrig, selvfølgelig kan jeg sige, bliver en tvingende Grund til Strafnedsættelse eller Strafbortfald; det kunde man jo ikke fra nogen Side ønske.

Hermed er jeg saa færdig med Ændrings-